

COMPRA, LEE, DIFON

La Veritat nº 106
(setembre de 2020)

“Necessitaven una ocasió ...”

Declaració del Secretariat Internacional de la IV Internacional

Davant la crisi als Estats Units...

Al Capitoli, conegut com «temple de la democràcia nord-americana», a la capital federal dels Estats Units, Washington, el 6 de gener de 2021 un assalt colpista va deixar cinc morts, entre ells un policia.

Es van reunir desenes de milers de manifestants, convocats per Trump, procedents de tot el país, per oposar-se al fet que el Congrés certifiqués l'elecció de Biden. Aquests electors de Trump són en molts casos aturats, obrers desclassats i membres de la petita burgesia empobrida, desesperats i indignats contra les «elits» de Washington.

Trump va prendre la paraula, denunciant el resultat de les eleccions, però també als seus amics republicans als quals va acusar de traïció, cridant als manifestants a acudir al Capitoli. Només una part dels manifestants van anar al Capitoli. Diversos centenars d'ells, supremacistes blancs, complotistes de Qanon, milicians d'extrema dreta, desbordant a la policia, i amb algunes complicitats, van entrar per la força dins de l'edifici, irrompent en plena sessió de Congrés i obligant als senadors i diputats a abandonar el Capitoli. El pànic s'ha apoderat de totes les altes instàncies dirigents dels Estats Units. Tots temen que això pugui desembocar en el caos.

Biden va denunciar una «insurrecció», però Pence, el vicepresident de Trump, també va denunciar aquesta acció, com ho van fer molts parlamentaris republicans, entre ells el cap dels senadors o Cruz, cap de la minoria radical republicana.

En un fet històric, l'Associació d'Empresaris, que agrupa les principals empreses nord-americanes, va començar immediatament «al president i a les autoritats a posar fi a el caos i a facilitar una transició pacífica». La vigília, 10 exresponsables del Pentàgon, republicans i demòcrates, entre ells Dick Cheney, vicepresident de Bush, i Donald Rumsfeld, l'home de la guerra del Golf, cridaven conjuntament a Congrés a certificar la victòria de Biden. 170 dels més grans patrons nord-americans feien el mateix.

Després d'una interrupció de sis hores, el Congrés va certificar amb urgència la victòria de Biden. En la seva declaració, Biden va cridar a la unitat. Va allargar la mà als republicans. El 7 de gener, Trump va haver de denunciar els actes violents, reco-

neixent la seva derrota, i va assegurar que participaria en la transició pacífica amb la nova administració.

El terror s'apodera dels dirigents dels Estats Units davant el salt al desconegut

La fractura, que ve de lluny i es va revelar obertament en l'elecció de Trump, s'aprofundeix incessantment. En 2016, Trump va ser triat perquè una fracció de l'electorat obrer, que votava demòcrata als Estats desindustrialitzats del «cinturó rovellat», va votar a Trump com a rebuig de totes les «elits» de Washington, però també contra la direcció d'AFL-CIO que ha acompanyat les deslocalitzacions i tancaments de fàbriques. Des de 1980 s'ha destruït en els Estats Units un terç dels llocs de treball industrials!

Hi ha crisi a tots els nivells. Hi ha crisi de la classe dominant nord-americana. El Partit Demòcrata s'havia dividit ja en les primàries amb la candidatura de Sanders, i ara al qüestionar la seva «esquerra» la política de Biden, que busca un acord amb els republicans. Els que van votar a Biden, ho van fer per fer fora Trump, i demà es veuran confrontats a les mesures que adopti Biden. Ja ha indicat, per exemple, que no era favorable a la Seguretat Social pública per a tothom.

El Partit Republicà surt estripat del que va passar el 6 de gener al Capitoli. Està en vies d'implosió, amb la proliferació en el seu si de fraccions vigorosament enfrontades. Estan en crisi l'Estat i les institucions nord-americanes, i especialment està ferit de mort el bipartidisme, forma clàssica de la dominació política nord-americana.

Crisi democràtica i social

El 2020, després de la mort de George Floyd, van sorgir amb fúria les mobilitzacions històriques de negres, llatins, àmplies fraccions de sindicalistes. No és la repetició de les grans marxades dels anys 60. Evidentment, aquestes mobilitzacions s'aixequen contra el racisme institucional, però també abasten tots els problemes de la societat nord-americana: la pobresa, la precarietat, l'atur, l'absència de seguretat social. .. aquestes mobilitzacions es van produir en oposició a les cúpules de l'AFL-

CIO, compromeses en el suport a Biden, mentre que molts sindicats i sindicalistes eren presents com a tals en elles. Aquestes mobilitzacions als Estats Units són una expressió concentrada de tota la situació mundial, i posen de nou en el centre el lloc de l'proletariat nord-americà en la lluita contra l'imperialisme.

Ja que l'origen d'aquesta crisi mundial és, abans de res, i sobretot, la crisi de tot el sistema imperialista, que es concentra en els Estats Units. Aquests són víctima de la dominació que exerceixen en solitari a escala mundial. La producció massiva i artificial del dòlar com a moneda mundial de reserva, sense relació amb la producció de riqueses -la indústria en els Estats Units està sent desmantelada-, subratlla el caràcter parasitari de tota l'economia mundial.

El dèficit comercial nord-americà augmenta, traslladant a tots els altres països el pes del seu deute, agreujant els desequilibris mundials. I al capdavant, té a l'imperialisme nord-americà amb la soga al coll. Aquest no troba una altra via d'escapament que atacar a tots els països, en particular a la Xina i a Europa, mitjançant una brutal guerra comercial, per obligar els seus competidors per reequilibrar els intercanvis al seu favor i obrir els mercats als seus capitals. Però així, vulgui o no, continua desertificant el teixit industrial en els propis Estats Units, i deixant al carrer a milions de treballadors.

Els trusts, en la guerra de competència que lliuren entre ells en l'arena mundial, trepitgen alegrement als Estats nacionals. La funció d'aquests ja només és garantir el manteniment de l'«ordre» i lliurar centenars de milers de milions als representants dels monopolis per ajudar-los a reestructurar les seves cadenes de valor. Per això el proteccionisme de Trump no era més que una il·lusió utòpica. I Biden, demà, estarà confrontat al mateix problema.

Ja que el capital busca permanentment valoritzar, i en la fase de la seva agonia, ho fa principalment en l'especulació, els capitals ficticis, i no en la producció de riquesa. No hi ha capitalisme bo i dolent. El capitalisme, en l'època de l'imperialisme, és el parasitisme. Tal és la base de la crisi fonamental en Estats Units i al món.

Una crisi mundial

Aquesta situació de crisi en els Estats Units no és nord-americana sinó mundial, atès el lloc que ocupa l'imperialisme nord-americà. Totes les cúpules i tots els governs a escala mundial són presa de pànic, i estan ells mateixos en crisi, perquè està en joc el lloc de l'imperialisme dominant, i per tant, l'«ordre» mundial (la qual cosa no significa la desaparició dels imperialismes europeus, tot i que moribunds i sotmesos a l'imperialisme nord-americà). Aquest pànic s'ha agreujat seriosament pel que s'esbossa als Estats Units: la polarització amb les milícies d'extrema dreta, per una banda, i, de l'altra, la irrupció massiva de manifestacions de joves blancs, negres, llatins, sindicalistes.

No oblidem que en 2019 es va desenvolupar una onada revolucionària al planeta. D'Algèria a Xile, passant per Líban, Equador, Hong Kong, els treballadors i els pobles -i especialment la joventut- s'aixequen per la seva supervivència contra els règims sotmesos a l'imperialisme, dient-los: «Fora! Fora tots!» Aquest mateix rebuig ha començat a expressar-se en les mobilitzacions a Europa.

Instrumentalitzant la pandèmia, el tancament d'escoles i universitats en particular s'ha convertit en una palanca de l'imperialisme per bloquejar tota perspectiva a la joventut. El lockout econòmic ha estat el senyal d'una política de liquidació generalitzada de tots els drets adquirits, impactant de ple en la joventut amb la prohibició d'estudiar, de treballar, de viure. Sorgit del més profund, l'immens aixecament dels Estats Units -encapçalat pels joves, al crit de «I can't breathe» (No puc respirar) -, s'ha unit a tota la joventut mundial. I, ara, les mobilitzacions de joves que es rebel·len contra aquest estat de coses -en tot el que produeixen- són interpretades amb raó pels governs com una amenaça per a l'ordre repressiu i l'opressió.

Aquesta crisi als Estats Units sorgeix de manera brutal, quan la humanitat està ja confrontada a una situació difícil i complexa. El 2020, una pandèmia colpeja a el món: prop de 2 milions de morts, 85 milions de persones contagiades, un pesat tribut pagat sobretot pels més pobres, els més precaris que viuen en males condicions higièniques i sanitàries, mentre que els hospitals han patit retallades dràstiques en tots els països del món i estan desbordats.

La pandèmia no és la causa de la crisi que està vivint la humanitat

La pandèmia és una expressió de la crisi de descomposició del capital a l'època de l'imperialisme. Quan el desenvolupament de la tècnica i la ciència obre la possibilitat de satisfer les necessitats de tota la humanitat, el capital s'afirma davant els ulls de milers de milions d'homes i dones com un obstacle a qualsevol desenvolupament de les forces productives i de progrés, i com a organitzador de la destrucció de les

forces productives de la humanitat, del desenvolupament de forces destructives, del parasitisme, en una paraula, de la putrefacció!

Resulta il·lustratiu que la indústria d'armament, és a dir, les forces de destrucció -sigui un dels principals motors d'arrossegament de l'economia capitalista. El muntant de les despeses d'armament el 2019 es va acostar als 2 bilions de dòlars, un augment de gairebé el 4% respecte de 2018. Assenyalem que els Estats Units representa el 40% d'aquestes despeses militars. L'imperialisme és el militarisme i la guerra. Prolifera les guerres en tots els continents i en particular a l'Àfrica, amb la intervenció de potències imperialistes de manera directa o indirecta, colpejant a les poblacions, mentre que s'imposen brutals «sancions» a països com Veneçuela o Iran, asfixiant els pobles. Les intervencions militars imperialistes, a l'igual que el saqueig organitzat pels trust, disloquen les nacions i els estats.

Per a la IV Internacional, el capital és enterament responsable de l'actual situació i de les catastròfiques conseqüències de la pandèmia. Entén que limitar-se a retreure als governs que hagin mostrat negligència o mala gestió, o no hagin pres les mesures correctes, o no hagin fet prou ... és obviar un fet fonamental: la política de tots els governs, a escala planetària, tenia un únic objectiu: preservar els interessos del capital financer picant el valor de la força de treball, de la qual els sistemes sanitaris són part integrant.

Davant la còlera que rugeix a escala internacional, els governs, presa de pànic, han instrumentalitzat la pandèmia per intentar terroritzar als pobles, silenciar-los, per imposar les seves contrareformes destructives que ataquen el que anomenen el «cost de la feina», per intentar aixafar els treballadors i a la població laboriosa, deixant al carrer a centenars de milions de treballadors i joves a escala mundial. Lliuren centenars de milers de milions als representants dels monopolis imperialistes per ajudar-los a concentrar-se, en detriment del teixit de les petites i mitjanes empreses. Volen acabar amb el món posterior a 1945, en el qual en tots els continents les masses explotades i els pobles van obtenir drets i conquestes amb el seu combat revolucionari. Avui necessiten destruir totes aquestes conquestes,

En nom de la recuperació econòmica i de l'emergència sanitària, els partits que es reclamen de l'«esquerra» apliquen la mateixa política quan són al govern o la recolzen quan estan a l'oposició. Particularment a Europa, els «vells partits» que pretenien parlar en nom dels treballadors són rebutjats, i en certs partits dels països dominats, aquesta situació provoca crisi, resistències, ruptures. Les cúpules dirigents de les confederacions sindicals accepten en molts casos acompanyar els

plans governamentals, que qüestionen l'existència mateixa de les organitzacions sindicals, mentre que en el seu si, molts militants i responsables a tots els nivells volen organitzar la resistència que es dirigeix contra els fonaments del sistema imperialista d'explotació i el desenvolupament planteja la qüestió de poder.

El capital és responsable

Als ulls d'un nombre creixent de treballadors, militants i pobles de tots els continents:

El capital és responsable de les guerres en tots els racons del globus -i del desenvolupament del terrorisme alimentat per l'imperialisme- que llancen als camins de l'exili a desenes de milions d'éssers humans.

El capital és responsable de la pauperització creixent de la humanitat: 2 800 milions de persones, gairebé la meitat de la població mundial, viuen amb menys de 2 euros al dia. Més del 50% d'ells viuen a l'Àfrica. 876 milions d'éssers humans són analfabets, 2/3 parts són dones.

El capital és responsable del desenvolupament de malalties per a les quals hi ha vacuna, com el xarampió. Aquesta malaltia va augmentar més del 50% entre 2016 i 2019. Aquest últim any, 207.500 persones han mort de xarampió, principalment a l'Àfrica. 230 milions de persones estan infectades pel paludisme, que provoca la mort de més de 400 000 persones cada any, el 85% a l'Àfrica subsahariana, quan hi ha tractaments per a aquesta malaltia. A l'Àfrica Occidental, el virus Èbola ha matat 15 000 persones.

El capital és responsable de la mort en el treball de 2,3 milions de persones cada any, segons xifres de l'Organització Internacional del Treball.

El capital és responsable de la política destructiva que porta molt de temps colpejant al conjunt dels continents. La política de pillatge dels recursos naturals i endeutament ha dislocat nombrosos països a escala mundial i particularment a l'Àfrica, destruint els serveis sanitaris. A Amèrica Llatina i el Carib, el PIB el 2020 es va reduir en gairebé un 8%, la major contracció en 120 anys. Als països imperialistes, la població està impactada ja que ara cau sobre ella la situació que abans hi havia als països oprimits. En efecte, aquesta política ha colpejat també els serveis públics i hospitalaris en els països capitalistes desenvolupats, com ho testifica el que a França -país abans prestigiós pel seu sistema sanitari- s'hagin tancat més de 100 000 llits en vint anys. A Alemanya, en el mateix període, han tancat 600 hospitals. I avui, en plena pandèmia, aquests governs a sou del capital segueixen tancant llits i suprimint places en els hospitals.

El capital és responsable que 448 milions de nens pateixin malnutrició i fam. La fam mata cada dia a 25000 persones, 9 mi-

lions a l'any! Contra la fam hi ha una vacuna: l'aliment. El capital és responsable d'aquesta massacre de 9 milions de persones cada any, com testifica el director del programa alimentari mundial de l'ONU que tem «una pandèmia de fam més greu que la de la Covid-19», i anuncia el risc que 270 milions de persones van cap a la fam. Afegeix: «270 milions de veïns nostres estan avui a la vora de la fam. D'altra banda, hi ha 400 bilions de dòlars de riqueses en el món (...) i només ens cal 5 000 milions de dòlars per salvar de la fam 30 milions de vides.» Sens dubte, però el que domina a escala mundial són les lleis del capital.

La llei del capital és augmentar els guanys. Els 651 multimilionaris nord-americans s'han enriquit més encara des de l'inici de la pandèmia: la seva fortuna ha augmentat en 1 bilió de dòlars des de mitjans de març. Segons l'organització Institute for Policy Studies, «la seva fortuna global superava el 7 de desembre els 4 bilions de dòlars, sent el 18 de març 2,950 bilions. Mai abans havia vist Amèrica del Nord tal acumulació de riqueses en tan poques mans.»

Tal és la realitat de la llei del capital.

La Covid-19 i la pandèmia no són responsables d'aquesta massacre social i humana, sinó el capital

La crisi als Estats Units, amb totes les seves repercussions mundials, subratlla una vegada més el carreró sense sortida a què arrossega a la humanitat el règim de propietat privada dels mitjans de producció: la barbàrie.

La situació mundial, que s'expressa en la crisi actual dels Estats Units, està marcada per una part per la marxa cap a la barbàrie que el capital engendra i, per altra, per la mobilització dels treballadors i els pobles que volen viure i, per això, empenen el camí del combat per acabar amb el sistema d'opressió que els aixafa.

Per a la IV Internacional, no hi ha tasca més urgent que propiciar la relació entre els militants compromesos en aquesta batalla, en primera línia als Estats Units, amb tots els que empenen aquest camí a escala mundial perquè, en el moment de l'acció, tots estiguin informats de l'experiència viva de cada un.

La IV Internacional rebutja les crides

a la «unió nacional» oberta o emmascarada contra la pandèmia i la crisi econòmica, crides que llancen els règims sotmesos al capital. Ja que la societat, ahir igual que avui, està dividida en classes socials amb interessos antagònics, és a dir, irreconciliables. La IV Internacional se situa en el terreny de la majoria explotada contra la minoria explotadora. Per a la IV Internacional l'únic camí és, doncs, la independència respecte de tots els règims sotmesos al capital. Per a la IV Internacional, les coses estan clares: cap confiança, cap suport, de cap manera a l'estat d'emergència sanitària.

Per això, la IV Internacional i les seves seccions barallen amb altres militants, organitzacions, corrents, a organitzar una força política independent que tingui per objectiu ajudar els processos de la lluita de classe a obrir-se camí.

La IV Internacional no podria avalar els subterfugis -qualsevol que sigui el nom amb el qual es disfracen- encaminats a rentar la cara al sistema capitalista, és a dir, a prolongar la seva agonia. Per això participa al combat decidit dels treballadors i dels pobles contra el capital i els règims a ell sotmesos.

102 Aniversari de l'assassinat de Rosa de Luxemburg i Karl Liebknecht

Karl Liebknecht al Reichstag, el dia 2 de desembre de 1914:

“El meu vot contra el projecte de Llei de Crèdits de Guerra del dia d'avui es basa en les següents consideracions: Aquesta guerra, no desitjada per cap dels pobles involucrats, no ha esclatat per afavorir el benestar de el poble alemany ni de cap altre. És una guerra imperialista, una guerra pel repartiment d'importants territoris d'explotació per capitalistes i financers. (...)

Karl Liebknecht 1915: «L'enemic principal està a casa!»

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de **5 EUROS** a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

- Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Teléfono:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 [http://www.
posicuarta.org](http://www.posicuarta.org)
Busca'ns en Twitter: @posicuarta